

brede til at indbringe et Lovforslag i saa Henseende, ville finde dette mindre nødvendigt; det vil sees, at det overhovedet vilde være et Skridt, som man kun overmaade nødig skulde beslutte sig til, idet det er klart, at man derved kom ind paa et Gebeet, hvor Rigsdagen ikke kan bevæge sig med fuldstændig Sikkerhed og med Tillid til at træffe det Rette. Det er klart, at Domstolene ere forpligtede til at dømmе efter Loven; det er skrevet i Grundloven, det ligger i Domstolenes Natur, derom kan der ikke være Spørgsmaal, og naar der altsaa falder en Dom, saa følger deraf, at Domstolene maae antage, at den er i Overeensstemmelse med Loven. Derfor kan det gjerne vise sig, at Dommen alligevel er af den Bessaffenhed, at den ikke stemmer med den Opfattelse af Loven, som er den almindelige saavel hos Rigsdagen som hos Regjeringen, men deraf følger ikke, at Domstolene have dømt feil, og det naturlige Skridt ved en saadan Leilighed er derfor at undersøge, om ikke Loven skulde være af den Bessaffenhed, at den kunde trænge til en Forbedring. Jeg vil nu tilstaae, at jeg for mit Vedkommende troer, at dette her er Tilfældet; jeg troer ikke, at det nogeninde har været Tanken, at dette Spørgsmaal om Misligheders Tilstedeværelse skulde kunne paadømmes af Domstolene, og dette vil ogsaa vise sig ved en simpel Betragtning af, hvad der er blevet anført af det ærede Medlem, som sidst talte (E. Nimestad), nemlig at her kun var Tale om „Misligheder, der svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid“; thi det vil let sees, at der vil indtræffe mangfoldige Tilfælde, hvor dette Spørgsmaal netop maa afgjøres af Regjeringen, idet det er den, som nærmest er kaldet til at bedømme, hvorvidt en Mand, efter hvad der er passeret, kan antages at have den Agtelse og Tillid, der er nødvendig for det Embede, som Regjeringen har overdraget ham; saaledes har Regjeringen ogsaa hidtil steds opfattet denne Sag. Efter den Dom, der er falden, er det imidlertid for mig personlig blevet tydeligt, at Lovens Bestemmelse er saaledes affattet, at denne Tanke ikke deri har kunnet finde sit Udtryk; det har viist sig, at Bestemmelsen kan og maa opfattes paa den Maade, som Domstolene have opfattet den, og deraf maa, efter

min Mening, den naturlige Konsekvens være, at man maa undersøge, om det ikke er hensigtsmæssigt og rigtigt at forelægge Rigsdagen Forslag til en nøiere Bestemmelse af denne Lovparagraf. Det er denne Tanke, der strax er sat i Bevægelse fra min Side, og som jeg agter at forfølge videre, idet jeg haaber senere at kunne forelægge Rigsdagen Frugterne deraf.

**Formanden:** Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

**Sicherung:** Jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at forsaavidt der er Spørgsmaal om Anarki, som Følge af denne Sag, saa forekommer det mig, at Anarkiet allerede har taget sin Begyndelse.

**J. N. Hansen:** Da jeg antager, at Forhandlingerne over de foreliggende Paragrafer nu maae ansees sluttede, eftersom det ikke lader til, at Flere ønske at tage Ordet om dem, skal jeg tillade mig at sige et Par Ord angaaende Finantslovens § 6. Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (S. H. Sespersen), og jeg havde indleveret et Endringsforslag til den sidste Deel af § 6, der jo lyder saaledes: „Fremdeles bliver at udrede den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarki sælles Udgifter maatte overstige de for Monarkiet sælles Indtægter“; men med Hensyn til dette Endringsforslag erklærede den ærede Formand, at han ikke kunde modtage det. Paa Grund heraf har der været Anledning for mig til at see lidt nærmere paa denne Deel af § 6, for at gjøre mig det klart, hvorfor den egentlig er kommen ind i Kongerigets Finantslov. Naar man tager Sællesforfatningsloven af 2den Oktober 1855 for sig, saa finder man i § 53, at det Beløb, hvormed Monarkiets Sællesudgifter maatte overstige dets Sællesindtægter, dækkes af de enkelte Landdeles særlige Indtægter, og derefter komme Forholdstallene, efter hvilke hver enkelt Landdeel skal bidrage til disse Sællesudgifter. Dernæst hedder det i § 4 af Rindgjørelsen af 2den Oktober 1855 om Indstrækningen af Grund-